

ת"פ 13923/07/13 - גיל חיים הררי, ג.ה צובע ישראל בע"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13923-07-13 מדינת ישראל נ' הררי ואח'
תיק חיצוני:

בפני מבקשים
כב' השופט עידו דרואן
1. גיל חיים הררי
2. ג.ה צובע ישראל בע"מ ע"י ב"כ עוה"ד ציוני וטל
נגד מדינת ישראל
משיבה
ע"י ב"כ עוה"ד אוסמו והרבסט

החלטה

בפני בקשת המבקשים (הנאשמים 1 ו-2) לקבלת חומר חקירה, לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נ"מ], תשמ"ב-1982, בהתייחס למסמכים ונתונים אלה:

א. עותקים משומות המס האזרחיות במע"מ או במס הכנסה למקבלי חשבוניות המפורטים בכתב האישום שבו הודה עד המדינה, שנטען שהן פיקטיביות (להלן - מקבלים), ככל שהוצאו שומות כאלה;

ב. אם לא הוצאו שומות אזרחיות - ההנמקות מדוע לא הוצאו;

ג. פירוט הליכים אזרחיים, ככל שננקטו, לגבי אותם מקבלים;

ד. הנמקות התביעה לעניין הימנעותה מהליכים פליליים נגד כל אחד מהמקבלים ומה האבחנה בינם לבין הנאשמים דנן;

ה. מלוא חומר החקירה שנאסף ונרשם בעניינם של אותם מקבלים;

ו. עותקים משומות המס שהוצאו לעד המדינה ולחברות שבשליטתו, ככל שהוצאו;

ז. סכום המס שנגבה עד-כה מהמקבלים ומעד המדינה, ככל שנגבה;

האישומים והרקע לבקשה:

1. לפי הנטען בכתב האישום המתוקן, היה המבקש 1 בעליה ומנהלה של המבקשת 2 ובמהלך השנים 2008-2009 השתמש בכ-23 חשבוניות כוזבות, בגין למעשה לא בוצעה כל עסקה ולא ניתן כל שירות, בסכום כולל של 4,588,386 ₪.
2. כך הגדיל הנאשם בכזב את רישום הוצאותיה של הנאשמת בסכום הנ"ל והנאשמים ניכו מס תשומות בסך כולל של 615,756 ₪.
3. בגין מעשיהם עומדים המבקשים לדין בעבירות אלו:
 - א. מסירת ידיעה, דו"ח או מסמך כוזבים בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 117(ב)(1) בצירוף סעיפים 117(ב)(3) ו-119 לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1976 [23 עבירות];
 - ב. ניכוי מס תשומות ללא מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק, עבירה לפי סעיף 117(ב)(5) בצירוף סעיפים 117(ב)(3) ו-119 לחוק הנ"ל [23 עבירות];
 - ג. שימוש במרמה או בתחבולה, עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) בצירוף סעיפים 117(ב)(3) ו-119 לחוק הנ"ל [23 עבירות];
 - ד. הכנה וקיום של פנקסי חשבונות ורשומות כוזבים, עבירה לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה [2 עבירות];
 - ה. שימוש במרמה או בתחבולה, עבירה לפי סעיף 220(5) לפקודה הנ"ל [2 עבירות];
4. בתשובתם לכתב האישום טענו המבקשים כי לא מדובר בחשבוניות פיקטיביות, אלא בחשבוניות שהוצאו בגין עבודות שבוצעו בפועל על-ידי מפיקי החשבוניות.
5. יחד עם המבקשים עומדים לדין ארבעה נאשמים נוספים, שתי מנהלות ובעליהן, שעניינם הופרד לאחר שהודו והורשעו במסגרת הסדרי טיעון.
6. כלל הנאשמים קובצו יחד בכתב האישום דנן עקב הדמיון במסכת הראייתית: עד מפתח הוא עד המדינה נמרוד בן נתן, שהודה שמסר חשבוניות פיקטיביות לנאשמים ולאחרים, בסך הכל כשישים עסקים מקבלים. עד המדינה הורשע במסגרת הסדר טיעון מקל וממתין לגזירת דינו שנדחתה כמוסכם עד לאחר סיום עדותו בתיק דנן (פרוטוקול 13.1.13 בת"פ 9617-11-12).

עיקר נימוקי המבקשים:

1. העובדה שרק המבקשים והנאשמים הנוספים הועמדו לדין, מבין למעלה משישים עסקים מקבלים, מעלה חשש כבד למחדלי חקירה חמורים ולאכיפה בררנית, וגם מצביע על חוסר אמון בעד המדינה. מחדל זה

שבמישור הפלילי זה מלווה בחשש למחדל במישור האזרחי של הוצאת שומות והליכי גבייה.

2. הוצאת שומות וקיומם של הליכי גבייה היא מרכיב חשוב בצמצום הנזקים לקיומם טוענת המדינה ושיהיו, אם חו"ח יורשעו המבקשים, מרכיב משמעותי בעתירת התביעה לעונש.
3. אף העדרה של אכיפה אזרחית עשוי ללמד על חוסר האמון בעד המדינה.
4. גודל ההטבה לעד - הסדר טיעון מפליג בקולתו - מצדיק יידוע ההגנה, האם גם במישור האזרחי זכה העד להטבה מופלגת שבאי-חיובו בשומה אזרחית.
5. עוד הוסיפו המבקשים וטענו בדיון מפי ב"כ המלומד, כי אם יתגלה כי כל אותם שישים מקבלים קיזוזו תשומות בתום-לב, ובמיוחד אם גרסאותיהם התקבלו על דעת פקידי השומה, הרי יש בכך חיזוק מהותי לגרסת המבקשים, לפיה קיבלו אף-הם את החשבוניות בתום-לב.
6. המבקשים ציינו, כי המקבלים אינם יכולים לטעון לחיסיון בכל הנוגע לשומות האזרחיות, שכן לטענת המדינה בחרו אף-הם להתעסק עם חשבוניות פיקטיביות.

עיקר נימוקי המשיבה:

1. המשיבה הצהירה והבהירה, כי כל חומרי החקירה שנאספו ונרשמו, לרבות הנוגעים למקבלים אחרים, נמסרו להגנה. בכל הנוגע לשומות אזרחיות - אין הדבר בדיעתה של המשיבה כלל, אף אינו מעניינה.
2. המשיבה הדפה את הטענות לחשד לאכיפה בררנית בפרטה את שיקולי המדיניות הכללית בתיק, בהתייחס גם לשני מקרים חריגים לגביהם פורטו הנסיבות (בתגובתה לבקשה למחיקת כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק מיום 3.2.15). כלל הנתונים ידועים אפוא למבקשים, לרבות שמות המקבלים וסכומי החשבוניות המיוחסות להם.
3. ככלל, נימוקים פרטניים לגניזת תיקים או להעמדה לדין הם בגדר 'תרשומת פנימית' שההגנה אינה זכאית לעיין בה.
4. "החומר האזרחי", שכאמור אינו בחזקה או בדיעה של המשיבה, אינו רלוונטי כלל ומכל מקום חוסה תחת החיסיון הקבוע בסעיפים 231, 232 ו-234 לפקודת מ"ה ובסעיף 142 לחוק מע"מ.

דין ומסקנות:

1. אמנם, "אין חקר לתבונת סניגור מוכשר", כפי שנאמר לא פעם בעקבות ע"פ 35/50 **מלכה נ' היו"מ** (1950), אך עדיין קבועים גדרות וסייגים לסוגי החומר שניתן להגדירם כ"חומר חקירה", ועליהם להיות קשורים עניינית ולו במידת-מה לנושאי האישומים.
2. במקרים מתאימים, גם הרצון להוכיח קיומה של אכיפה בררנית וכך לבסס טענה מקדמית של הגנה מן הצדק

לפי סעיף 149(10) לחוק, יצדיק מסירתם של חומר ונתונים רבי-היקף שאינם קשורים ישירות לאישומים הקונקרטיים נגד נאשם, וראו החלטות וסקירות פסיקה מקיפות בע"פ 29798-10-11 מ.י. נ' עמית ופריאל (2013) בבית הדין הארצי לעבודה ובהע"ז 33876-07-13 שולץ נ' מ.י. (2014).

3. אלא, שבמקרה דנן אין צורך להפליג למחוזות רחוקים וחפצו של הסניגור - הרי הוא כבר בכף-ידו, שכן המשיבה הצהירה בריש גלי את קווי המדיניות שהנחו אותה בפרשה זו:

א. בפרשה מרובת-חשודים זו נאלצה המשיבה להתחשב באמצעים העומדים לרשותה ובסדרי העדיפויות, ולכן התוותה קו של 500,000 ₪ והעמידה לדין רק את המקבלים שעשו שימוש בחשבוניות מס כוזבות בהיקף שמעל לסכום זה - הם הנאשמים בתיקנו;

ב. חריגים לכלל זה הן שתי חברות, שעשו שימוש בחשבוניות פיקטיביות מעל לסך האמור (אך עדיין רחוק מאוד מסכומי האישום דנן), ושהחקירה בגין לא בשלה לאישום מסיבות אובייקטיביות שבקשיי חקירה ומחשש לסיכון כפול בשל הליך פלילי נוסף (פירוט בתגובת המאשימה למחיקת כתב האישום, מיום 3.2.15);

4. אזכיר שכבר נפסק שבנסיבות כאלה של פרשה מרובת משתתפים, יכולה התביעה להסתפק בהעמדתם לדין של חלק ממבצעי העבירה, בהסתמך על שיקולים ענייניים. מדובר על 'אכיפה חלקית' שהנה לעתים כורח המציאות, ולא אכיפה בררנית אסורה, וראו דנ"פ 5189/05 איילון חברה לביטוח בע"מ נ' מ.י. (2006).

5. לנוכח כל זאת ודאי שאין טעם וצורך לחרוג מהכלל, לפיו דין נימוקי התביעה להעמדה לדין או לגניזת תיק הוא בדרך-כלל כדין 'תרשומות פנימיות' ואין להגנה זכות לקבלם לעיונה, והשוו דברי הש' רובינשטיין בסעיפים ט"ז-י"ח בבג"צ 366/12 התובעת הצבאית הראשית נ' בית הדין הצבאי לערעורים (013) וכן הערת הש' הנדל שם, לעניין ניות התמונה הכללית הנפרשת בפני הסניגור.

6. לנוכח האמור פג במידה רבה הטעם לבקשתם הגורפת של המבקשים, ובוודאי כאשר היענות לבקשתם היתה נתקלת בקשיים לא-מבוטלים:

א. ראשית, החומר המבוקש (שומות אזרחיות ותיעוד על הליכי גביה) איננו ביד התביעה או בידעתה;

ב. שנית, על חומר זה חל חיסיון סטטוטורי הקבוע בהוראות פקודת מס הכנסה וחוק מע"מ. בעניין הקרוב לעניינו, בש"פ 2481/96 רבינק נ' מ.י. (1996), דחה בית המשפט בקשתו של נאשם לקבל עיונו חומר דוגמת החומר המבוקש עתה, תוך ציון היחס הלא-מידתי בין התועלת הפוטנציאלית הקטנה לנאשם לבין מידת הנזק הגדול לערכים מוגנים של הנישומים והציבור כולו. מסקנה זו יפה גם כאן;

7. לא ברורה כלל המשמעות או התועלת שבחוות דעתו של פקיד שומה זה או אחר, לעניין מהות החומר הגולמי או להערכתו, בין אם על-ידי כל צד ובין אם על-ידי בית המשפט, בהליך זה.

8. נראה אפוא, כי השאיפה לבסס טענה של הגנה מן הצדק על-בסיס אכיפה בררנית, איננה מצדיקה את

מסירת החומר המבוקש.

9. ולעניין מהות הנזק והיקפו: התביעה אינה תולה במעשי המבקשים את כלל הנזק שנגרם לאוצר המדינה מפעולותיהם של כל הנחקרים. לכן, לא ברור כלל הטעם לדרישה הנוגעת להליכי גבייה, סכומי מס שנגבו וכיו"ב.

10. לסיכום:

א. ככלל, נדחית הבקשה על ראשיה;

ב. עניין אחד עוד טעון הבהרה: המשיבה מתבקשת להודיע לסניגורים המלומדים האם הסכם עד המדינה ממצה את כלל ההסדר עם העד, או שמא זכה גם להטבה במישור השומה והגבייה האזרחיות שלא באה לידי ביטוי בהסכם (לרבות לחברות שבשליטתו);

עותקים יישלחו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ה, 05 פברואר 2015, בהעדר
הצדדים.